

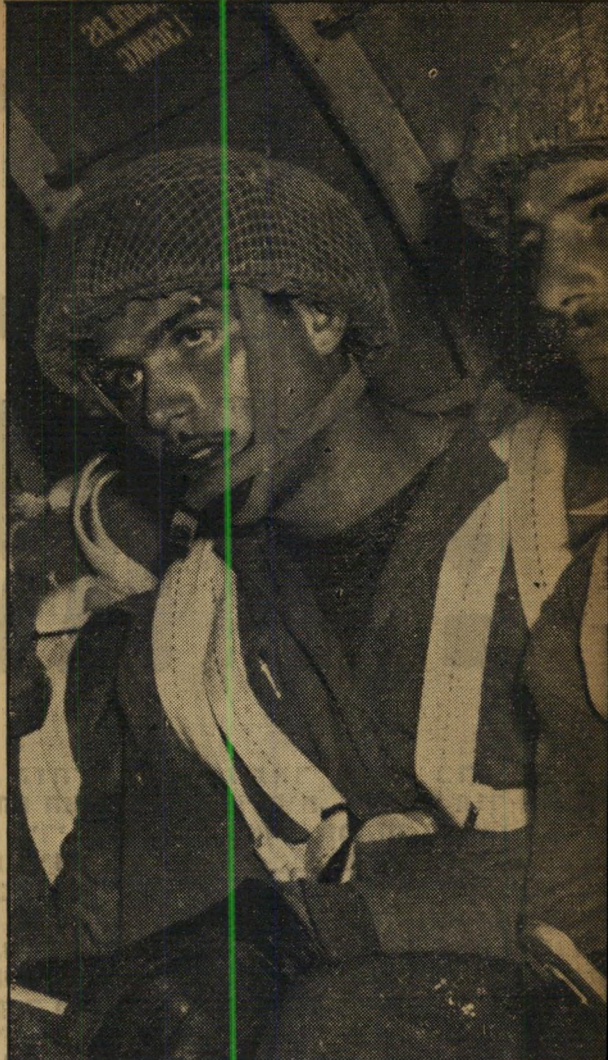
רגע אחד לפני הזינוק

מוכרת וידועה... זוכר אתה את צניחתך הראשונה? אז, אמנם הייתה פרועה יותר, מוררה ומפחידה לאין ערוך... כל החכמה היא להתרנגל אליה, להתייחס אליה אפילו באהדה קלה... בזלזול קל... כל הצרה היא שיכול אתה להיות בחור פיקח לפני הצניחה. נכון מאוד לאחריה — אך כאשר אתה מבצע אותה, מתבלעת כל אותה פילוסופיה תוך שש שניות — אותן שניות בהן אתה מייחל בשפתיים הדוקות ובעיניים סגורות להלם הקל שישמע מעל לראשך.

כאשר מינוק אתה מבעד לדלת המתכת של הכטוס, חייב אתה לבצע לא יותר מחצי צעד חוצה. זרם אוויר סוחפני ותקיף גורף אותך בפראות מולת המטוס, מטיח אותך במשך אותן שניות חסרות המצנח אל מאחורי הדמטוס. קשה לי להתגבר על ההרגשה הלא נעימה של חוסר אונים מוחלט, חוסר אפיו שרות לעשות משהו, השוררת בי בזמן הניגוק באוויר. הייתי ממליץ לכל מורה פיסיקה הנתקל בבעייה כיצד להמחיש לתלמידו ה מטומטם שאחרי זה משהו, שישלחתי לצניחה... כן, זהו הקפד להיסמטט משעת הריצה לדלת הפתוחה ועד לשנייה בה יפתח המצנח. סמטטט יטודי, חסר מחשבה לחלוטין, אותו סמטטט בהמי מחוסר חייב להיות ציודך האישי ברגע הצניחה, ואז קיימים סיכויים רציניים שאפילו תיהנה ממנה.

אני ממשיך לחלוף באוויר במהירות העלולה לסמר את שער ראשו של כל שוטר תנועה ממוצע. הפעם שונה הצניחה מצניחותי הקודמות. התו, בדרך כלל, היו צניחות אימון נים בתחילה, וצניחות מבצעות-חימוגניות לאחר מכן. מיד לכשיפתח המצנח עלי לזכור לגרד את רגל ימין. יש להניח שיהיה זה

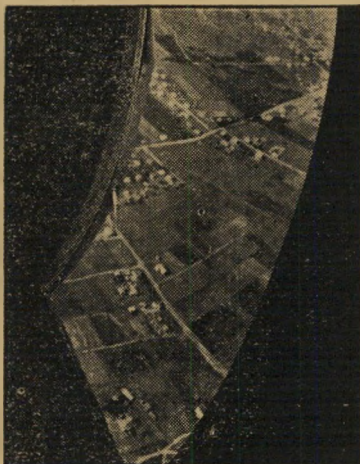
כוננות: אברהם הוא קצין בעל וותק צניחות רב. עוד צניחה בשבידו לא תעדה ולא תוריד הרבה. יתכן שבארוחת-הצהרים ישכח כמעט שצנח הביקר. אולם כינתיים הוא צופה בעיניים כוהות בחלל העמוק.

תענוג עילאי. הצניחה הפעם מוקדשת למטרה אחת בלבד: צילומים תוך כדי הקפיצה.

פלא-א-פ. מצנח עגול, גדול ויפה נפרש מעלי בבת אחת. מזג אוויר באמת נהדר הבוקר — חמים ושלח. יש סיכויים טובים שהיום ירדו המצנחים לאט וכלי טילטולים. דבר הולם מאוד את המטרה שלשמה יצאתי הפעם לצנות. יש לי עוד כ-40 שניות עד שאגיע לקרקע. כל החכמה להתרכז עתה, לא לאבד אף שנייה אחת.

המצנח מיטלטל קלות ימינה ושמאלה — שלוף אח המצלמה מנרתיק — זהו — הצמד אותה לעין — יופי — לחץ על הכפתור. כן, מצאתי לי מקום משונה במקצת להתאמן בצילום. בדרך כלל איני מגיע גם לרמתו של צלם חובב. אולם בסחוני שהתמונה הזאת לפחות, תהיה טובה. יש לי עוד מאתיים מטר עד לקרקע. באם נרשה, לרוח לסחוף אותי מעט משדה הנח תה, באם ניתן למצנח להתהולל בנדנודים מעל לראשי, ובאם לא נהיה קטנוניים ולא נסדר את הריחמה של המצנח הלוהצת על הגוף במקומות הלא נכונים, תוצאה רגילה ביותר של הזניקה באוויר לפני כן — אזי אין כל סיבה שלא נצלם בלי הפסק עד לקרקע — ליתר דיוק עד ל-10 מטר מעל לקרקע. לקרקע ממילא תגיע איך שהוא — לכל היותר, באם לא תספד במצנח כראוי עלול אתה לספוג חבסה גדולה יתר על המידה — אולם לאחר אותה צניחה במצנח קרוע תיראה לי כל נחיתה על הקרקע כהשתרעות על שמיכת פוך של מלון „המלך דוד“.

הבחור שמשמאלי, זה שעמד במטוס מאחורי, בודאי מאושר מאד

כן, 300 מטרים בדיוק מפרידים מרצפת דלת המטוס לאדמה. זהו הפתח המזכין שכך צנחן כמטוס מסתכל בה, מי בעיניים יראות, חוששות, מי בעיניים מסוקרנות ושלוות. הכל תלוי במספרי הצניחות שכבר עבר.

צפיה: כעוד שתי דקות יצטרך הרביטוראי כחוד העיניים הזה לזינוק מבעד לדלת המתכת לתהום. אין הוא ירוע כפחדן. להיפך. אולם ישנו דקות — יותר נכון שניות — הוא מרגיש שאין הוא יותר מכבשר ודם...

רים ושלווים על הרקיע, שירדו במהירות כעל-ביתת ולא היסטריה ובהולה, כאותה מהירות בה ירד מצנחי. שהלך ודמה יותר ויותר לסלון של תופרת קומבינוונים.

לאחר שהתעוררתי מהעלפון שירד עלי כתוצאה מההסחה בקרקע, בעזרת שתי מימיות מבורכות של שותפים לצניחה שהגיעו אחרי לקרקע ושאלו אותי בסקרנות כנה באם מהרתי להצנח שניה או שחשבת כי איהרתי לרכבת האחרונה — התיצבתי לפני קצין הקרקע, הודעתיו שהגעתי.

הקצין הסביר לי בידדות, באופן מדעי ביותר, שהסיכויים של קריעת מצנח באוויר הם אחד לחמש מאית בערך. „עתה“, התורה, „יש לחיל הצנחים אפשרות לצנות 499 פעם מבלי שהמצנח יקרע — כך אומרת הסטיטיסטיקה.“

את העיניים מבכר אני שלא לפתוח עדיין, כל זמן שהמצנח לא נפתח. הידיים צמודות בעוית קלה לריחמת המצנח, המגפיים צמודות זו לזו בקפדנות משונה. פרי אימוני צניחה כמושכים ונוקשים, ואתה חלחלה מעודנת. מזויעה במקצת. האופיינית לכל אותן שניות בהן מועף אתה בגובה של 300 מטרים ללא מצנח פתוח. חולפת בגופך קצה קסדת הפלדה הכבד ועד לסוף מגפריך החומים. כן, חלחלה.

בין לקפיצה! ידיים צמודות בעויות למכנסים, שם תשארגנה עד תתקרבנה לדלת ואז תלפותנה את פתח המטוס. הידיים, בזמן הזינוק

